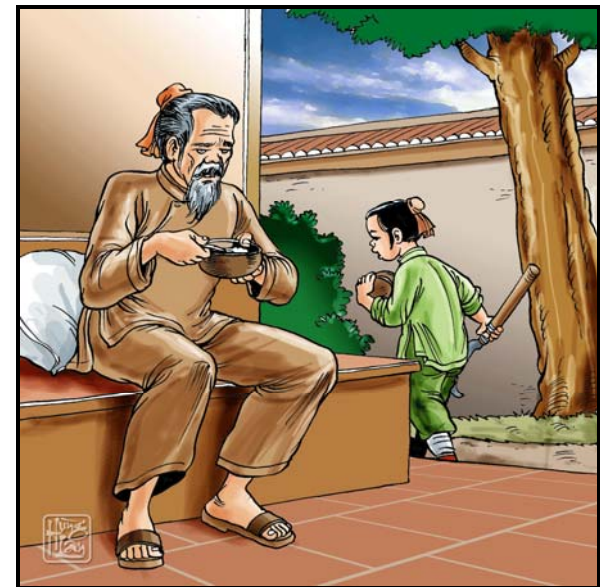

Cái Chén Gáo Dừa

Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051

Lời: Tường Vi ♦ Minh Họa: Hùng Lân

Trường Thánh Tôma Thiệu
Giáo Xứ Thánh Giuse
1902 S. Beltline Road
Grand Prairie, Texas 75051
www.tomathien.org

Hai vợ chồng điếng người nhìn nhau rồi bật khóc. Họ hối hận vì đã đổi xử tệ bạc với người cha già đáng kính. Họ chạy vào phòng, quỳ sụp dưới chân người cha, vừa khóc vừa xin lỗi:

— *Chúng con đã ngu dại khi đổi xử với cha như vậy. Dù muôn nghìn chén vàng, chén bạc cũng không sánh nổi lòng cha đối với chúng con. Xin cha tha cho tội bất kính này.*

Từ đó vợ chồng người con đổi xử với cha rất là hiếu thảo cho tới ngày ông qua đời.

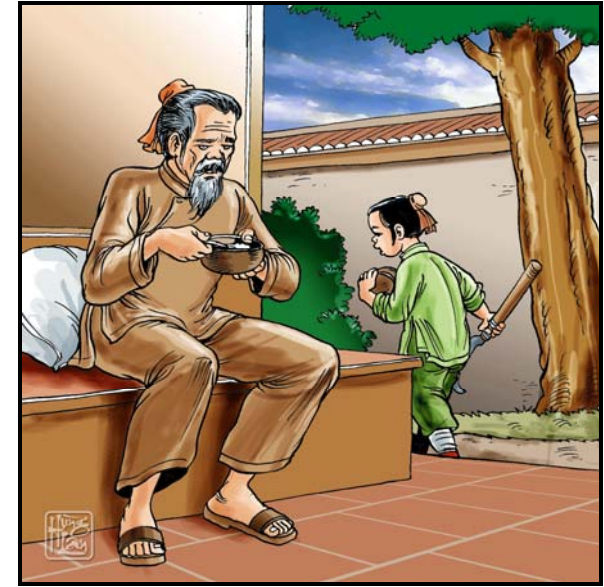

Ngày xưa, ở một vùng nọ, có vợ chồng kia hiền lành và chăm chỉ, thường đem của cải bố thí cho người nghèo. Họ có một đứa con trai tên là Phúc. Thằng Phúc rất khôn ngoan, mới lên ba mà đã ăn nói như người lớn vậy. Hai vợ chồng cảm thấy vô cùng sung sướng và hạnh phúc.

Ngờ đâu, cảnh đẫm máu này chẳng được dài lâu. Vài năm sau, người vợ lâm bạo bệnh rồi qua đời. Người chồng khóc thương vợ nhiều nên mắt sưng lên, vài tháng sau thì mờ dần, không nhìn rõ.

Năm đó lại xảy ra nạn đói vì hạn hán, mất mùa. Một đêm nọ, bọn gia nhân của ông ngày trước đột nhập vào nhà bắt trói cha con ông lại. Vì sợ lộ tung tích, bọn cướp phang ông một gậy rồi vợ vét hết tài sản của ông.

Cầm chiếc gáo dừa trong tay, ông cảm thấy tủi hổ, xót xa, nhưng không dám nói ra.

Một hôm, vợ chồng quan tri huyện thấy con trai mình đang cầm dao đẽo gọt hai cái gáo dừa khô. Họ hỏi đứa bé thì nó hồn nhiên thưa:

- *Dạ, con đang làm hai cái chén. Sau này khi cha mẹ già yếu, dọn cơm cho cha mẹ ăn, lỡ có đánh rơi cũng không bị bể.*

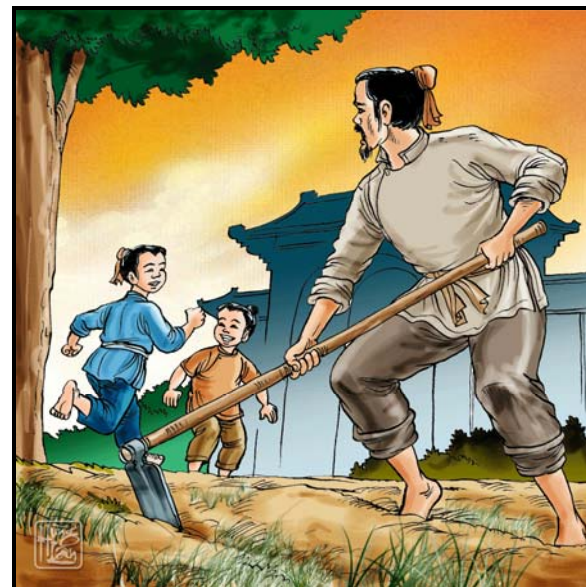

Ngày đưa cháu nội lên bốn thì sức ông đã yếu lắm, tay chân run lẩy bẩy. Mỗi lần ăn uống, ông thường lỡ tay làm rơi chén đĩa của mình.

Người con dâu tiếc của, bèn bảo chồng:

— *Hay là ta kiếm cái gáo dừa làm chén cho cha ăn. Nếu lỡ rơi xuống đất thì cũng không bẻ.*

Sau một hồi phân vân, người chồng lấy cái gáo dừa để gọt miệng cho phẳng để làm chiếc chén.

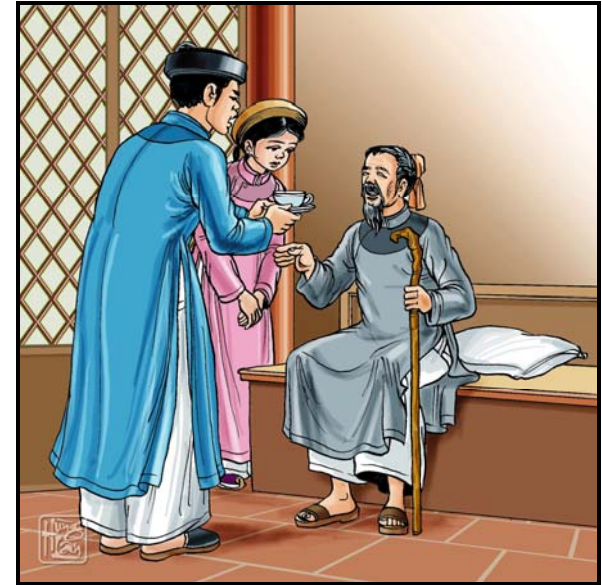

Để nuôi con thoát qua khỏi mùa đói khắc nghiệt năm ấy, ông lùng sục khắp nơi để lật từng mớ rau; đào từng củ khoai, củ chuối; rồi mò cua bắt ốc.

Ông không ngại cực khổ, làm thuê làm mướn bất cứ việc gì để gầy dựng cơ nghiệp và lo cho con ăn học.

Năm tháng qua đi, Phúc mỗi ngày một khôn lớn và người cha mỗi ngày một già đi. Ngày con trai lên kinh ứng thí là ngày người cha mừng đến rơi nước mắt, vì ước vọng của ông bao lâu nay đã thành hiện thực. Quả nhiên, Phúc đỗ á khoa kỳ thi năm ấy và được cử làm quan tri huyện trong vùng.

Hai năm sau, quan tri huyện Phúc lấy vợ và cũng có một người con trai kháu khỉnh, sáng dạ như thằng Phúc khi xưa. Người cha lấy làm mãn nguyện vì quan tri huyện lo lắng chăm sóc cho ông rất chu toàn.